

КОЛЕДНИ ПИСМА ФЕЛИКС от

Зайчето Феликс обикаля света с Дядо Коледа

Текст Анете Ланген
Илюстрации Констанца Дроп

*За Звездичката и за всички,
които още вярват в чудеса. А.Л.*

Тази книга принадлежи на:

Книга, с която ще направите около светът коледно прътешество!

През този декември
се случи нещо странно.
Феликс, площеното
зайче на Софи,
ненадейно изчезна!

Всичко започна уж
най-обикновено, ето
така: четири седмици
преди Бъдни Вечер
учителката на Софи закачи до дъската цветния коледен календар.
На него се полошваха не 24, а 29 накетчета – по едно за всеки
от класа. Интересно какво ли имаше в тях?

Алекс, който беше най-присмехулният сред момчетата
и се мислеше за много голям, нямаше нищо против подаръците
и коледния календар с изненади, но не искаше и да чуе
за писане на писма с желания до Дядо Коледа.

– Това са пълни глупости – извика той насред училищния двор. – Всичко
е измислено от възрастните!

София се ядоса. Как може да се говори така!

– Коледа не е измислица – извика тя. – И Дядо Коледа не е измислица!
Алекс се изсмя.

– Нищо чудно, че мислиш така. Нали навсякъде мъкнеш със себе си
она глупав площен заек – подразни я той. – Бебешки джуунджурии!

Приятелите му почнаха да се подхилкват и преди Софи да си поеме
дълбоко въздух и да каже, че нейният Феликс е пропътувал целия свят,
че е преживял какви ли не приключения и ѝ е изпратил страховити писма,
Алекс се развика:

– Софи е бебе! Софи е бебе!

Приятелите му веднага почнаха да му пригласят. През целия път
към къщи вървяха след нея и не спираха да припяват:

– Софи е бебе! Софи е бебе!

Ако Йохана не беше с нея, Софи щеше да се разплаче още преди
да е стигнала до градинската врата на къщата им.

От кухнята се носеха приятни миризми, но Софи нямаше никакъв апетит. Майка ѝ веднага разбра, че нещо не е наред.

– Какво се е случило, съкровище? – попита тя.

– Момчетата от класа ми се присмиват – отвърна Софи. – И казвам, че Дядо Коледа не съществува.

Тя не искаше да плаче, но сълзите сами се затъркаляха по бузите ѝ. Майка ѝ я прегърна.

– Знаеш ли, че за да се случват чудеса, трябва да вярваме в тях – прошепна тя. – Много ми харесва, че отстояваш мнението си!

Софии кимна и изтри сълзите си с ръкавите на пуловера. Не ѝ се искаше да мисли за следващия учебен ден. Ех, защо не хване някоя просмуга и да си остане вкъщи! Колко хубаво ще бъде – няма да ходи на училище и Алекс няма да се заяжда с нея. Дори вече се чувстваше малко болна. Тя замислено се качи по стълбите към демската стая.

Колко хубаво беше, че Феликс, както винаги, я чака! Софи прегърна своето плюшено зайче и очите ѝ се насъзиха. Феликс я гледаше разтревожено и тя му разказа за Алекс, за приятелите на Алекс, за онова, което се случи след училище по пътя към къщи.

Феликс веднага разбра колко ужасно е да ти се присмиват. Двамата със Софи се разбираха от половин сума, защото се познаваха вече цяла вечност, а ако трябва да сме още по-точни – от времето, когато заедно лежаха в бебешката лълка.

Когато Софи порасна и тръгна на училище, все още ѝ разрешаваха да взема Феликс в леглото. Тя и плюшеното зайче бяха неразделни. Феликс ходеше със Софи на всички тренировки по езда и изобщо не се страхуваше, когато Софи го возеше на ролковите кънки с бързината на вятър. Двамата се разбираха много добре.

